

הלכות שאר אבות הטמאות פרק יג

א. חמש מעלות, עשו אותן חכמים בפגדים; ואלו הן: בגדי עמי הארץ, מדרס לאוכלי חליהן בטהרה; וכן עמי הארץ עצמן, כזבין לטהרות כמו שבארנו.

ב. ובגדי אוכלי חליהן בטהרה, מדרס לאוכלי מעשר שני. אבל אוכלי חליהן בטהרה, והן הנקראין פרושים אינן כזבין, אפלו לתרומה; הרי זה הפרוש, טהור אפלו אם נגע בה בגופו.

ג. ובגדי אוכלי מעשר שני, מדרס לאוכלי תרומה עצמן. ובגדי אוכלי תרומה, מדרס לקדש; אבל אוכלי תרומה עצמן, אינן כזבין לקדש. ובגדי אוכלי הקדש, מדרס לחטאת כמו שבארנו בהלכות פרה אדמה; אבל הטהור לקדש, אינו כזב לחטאת.

ד. וכן עשו חכמים מעלות בטבילה. פיצד: מי שטבל בלא כוונה הרי זה טהור לחלין, ואסור במעשר שני עד שיתכונן לטבל למעשר.

ה. טבל למעשר שני הרי זה בחזקת טהרה למעשר, ואסור בתרומה; טבל לתרומה החזק לתרומה, ואסור בקדש; טבל לקדש החזק לקדש, ואסור לחטאת; טבל לחטאת החזק לכל, שטהובל לחמור החזק לקל. טבל סתם, ולא נתכונן לאחד מכל אלו הרי זה טהור לחלין בלבד; וטמא פשהיה, אפלו למעשר.

ו. וכן הנוטל ידיו, או הטבילין צריך כוונה אפלו למעשר. ומן המעשר ומעלה, צריך כוונה; אבל לחלין, אינו צריך כוונה. וכל המעלות האלו, מדברי סופרים; אבל דין תורה הואיל וטבל מכל מקום, הרי הוא טהור לכל.

ז. מי שהיה טהור לתרומה, והסיע את לבו מלאכל נטמא בהסח הדעת, ואסור לאכל תרומה עד שיטבל פעם שניה; ואינו צריך הערב שמש. היו ידיו טהורות לתרומה, והסיע את לבו מלאכל אף על פי שיאמר יודע אני שלא נטמאו ידי הרי ידיו טמאות בהסח הדעת, שהידיים עסקניות.

ח. אם לתרומה כן, קל וחמר לקדש שכל המסיח דעתו, צריך טבילה. ואם לא שמר עצמו מטמאת מת, ולא ידע בודאי שלא נטמא הרי זה צריך הזיה שלישי ושביעי, מפני הסח הדעת; ואם ידע שלא נטמא במת, והסיח דעתו משאר הטמאות הרי זה צריך טבילה והערב שמש, אף לתרומה. ודבר ברור הוא, שכל הטבילות האלו מדבריהם.

ט. וכן גזרו חכמים על הפלים הנמצאין בשוקים וברחובות, אפלו במדברות שיהיו בחזקת טמאה: שמא בזב נטמאו, או במת. וכן הרקין הנמצאין שם, בחזקת טמאה שמא רק זב וכיוצא בו הוא, הרק הזה.

י. כל הפלים הנמצאין בירושלים טהורין, אפלו נמצאו דרך ירידה לבית הטבילה: שלא גזרו טמאה על הפלים הנמצאין בירושלים חוץ מן הספינין לשחיטת הקדשים, מפני חמרת הקדשים.

יא. במה דברים אמורים, בספינין הנמצאת בירושלים בשאר ימות השנה; אבל אם מצא ספינין בירושלים ביום ארבעה עשר בניסן שוחט בה הקדשים מיד, ואפלו חל ארבעה עשר להיות

בשבת: שלא גזרו על הספינין הנמצאין ביום הזה. וכן אם מצאה ביום טוב שוחט בה מיד, שחזקת כל הפלים ביום טוב טהורין.

יב. מצא הספין ביום שלושה עשר מזה עליה ומטבילה, ושוחט בה למחר: מפני שעשו אותה ביום זה, כאלו יום שלושה עשר שביעי שלה. מצא ספין קשורה לספין הידועה אצלו, בין ביום טוב בין בשאר הימים הרי היא כמות: אם טהורה, טהורה; ואם טמאה, טמאה.

יג. כל הרקין הנמצאין בירושלים באמצע הדרך גזרו עליהן טמאה, כשאר הרקין הנמצאין בכל מקום; וכל הרקין הנמצאין בצדדין בירושלים, טהורים שהפרושים הן שמהלכין בצדדין, כדי שלא יטמאו במגע עמי הארץ. ובשעת הרגל שבאמצע הדרך טהורים, שכל ישראל טהורים ברגל; ושבצדדין טמאים, שהטמאים ברגל מועטים, והן פורשין לצדדי הדרכים.

יד. כשם שהראשון עושה שני, והשני עושה שלישי כן ספק ראשון עושה ספק שני, וספק שני עושה ספק שלישי. תרומה וקדשים שנטמאו בספק אב מאבות הטמאות שלתורה הרי אלו נשרפין בטמאה זו, כגון שנסתפק לו אם נגע באב זה או לא נגע.

טו. ויש שם ספקות שאין שורפין עליהן; ואין אוכלין אותן אוכלין שנסתפק לו בהן, אלא תולין לא אוכלין, ולא שורפין. ויש שם ספקות ששורפין עליהן התרומה, ואין צריך לומר קדשים. אבל על ספק ספק אין שורפין עליו תרומה לעולם, ואין צריך לומר קדשים; אלא תולין לא אוכלין, ולא שורפין.

טז. על ששה ספקות שורפין את התרומה, וכלם גזרה מדבריהם; ואלו הן: על בית הפרס, ועל עפר הבא מארץ העמים, ועל בגדי עם הארץ, ועל הפלים הנמצאין, ועל הרקין הנמצאין; ועל מי רגלי אדם טמא שנתערבו במי רגלי בהמה מחצה למחצה, ואין ידוע אם בטלו מראיהן או לא בטלו.

יז. כיצד: אם נטמאת תרומה מחמת אחד מששה אלו אף על פי שעיקר טמאתו בספק, הרי זו תשרף: הואיל ונדאי ספקות אלו, טמא מן התורה שהמת והזב טמאין מן התורה. ואחד תרומה שנגעה באחת משש טמאות אלו, או שננטמאת מחמת אחת מהן והרי היא שלישי לאחת מהן הרי זו תשרף.

יח. אבל אם נסתפק לו בכל מקום אם נגע בבית הפרס ובארץ העמים, או לא נגע, אם נגע בבגדים וכלים ורקין ומי רגלים אלו, או לא נגע הרי אלו תולין: מפני שעיקר טמאתן מפני הספק, שטמא טמאין הן או טהורין, ואם תאמר טמאין, שטמא נגע שטמא לא נגע; ונמצאו שני ספקות, ואין שורפין על שני ספקות, אלא תולין כמו שבארנו.